

Eenzame gesprekken aan de telefoon

Van onze medewerkster Karin Veraart op [14 april '10](#), 15:39, bijgewerkt [14 april 2010 15:39](#)

BAARN Tramrails, een plein, lange, verlaten straten, hoge huizen, talloze ramen, waarvan een aantal verlicht. Daarachter: onbekenden. Een grote stad, 's avonds. Vrijwel direct dringt zich een gevoel van eenzaamheid op.

In een van de appartementen komt er iemand thuis – en met haar is het publiek nu binnen. Licht aan, jas uit. Uitzicht op straat, auto's langs de stoep, morgen komt de vuilnisman. Een avond als andere. Maar niet voor haar.

Vanavond verwacht ze een bijzonder telefoontje. Van de liefde van haar leven. Misschien wel. Of misschien ook niet. Daar gaat de telefoon al. Of misschien belde ze zelf? Maar niet met hem.

De Caracal van Judith Herzberg (1988) bestaat voornamelijk uit telefoongesprekken, of 'halve dialogen', gespeeld door Olga Zuiderhoek. Zij is aan de telefoon, ruim een uur lang, met een vriendin, een zus, haar kapper, een totaal onbekende, weer de zus. Maar niet met de man die de verlossing zou kunnen brengen, met een liefdesverklaring. Bestaat hij wel?

We zullen het niet weten. Wel leren we de eenzame heldin een beetje kennen. Ze is werkzaam op een instituut voor moeilijk opvoedbare kinderen. Ze is een begrijpende zus. Een begrijpende vriendin. Iemand die haar kapper tot vertrouwensfiguur heeft gemaakt. Behulpzaam wanneer iemand een verkeerd nummer draait. Boos omdat iedereen misbruik van haar maakt. Boos om een ieders onverschilligheid. Boos. Verdrietig. Eenzaam. Strijdvaardig.

Olga Zuiderhoek speelde haar al eens eerder, in 2003. Nu pakt ze het stuk weer op in een uitgebreidere versie, samen met Michiel van Erp die de regie voert en fraaie filmbeelden toevoegde. In 2003 was het al mooi, maar de nieuwe aanpak geeft het iets extra's: enige relativering, wat meer lucht, zonder dat het iets afdoet aan de intrige. Zuiderhoek is weer sterk, melancholiek, maar met een humoristische ondertoon zo hier en daar; af en toe waagt ze een wilde dans.

We kijken naar beneden, de straat op waar honden zich uitleven op een vuilniszak en een auto probeert in te parkeren. Dat is het leven. Al belt die vent niet, met dat van haar is het heus nog niet afgelopen.

De Caracal van Judith Herzberg door [Hummelinck Stuurman Theaterbureau](#). Regie: Michiel van Erp. Gezien: *De Speeldoos*, Baarn, 6/4. Tournee t/m 22/6.